

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01 lipca 2020 roku w Ś.

sprawy z powództwa **A. G.**

przeciwko (...) Akademii (...) w Ł.

o odszkodowanie z tytułu nie wydania w terminie świadectwa pracy oraz o wydanie świadectwa pracy

I. powództwo w zakresie odszkodowania oddala;

II. powództwo w zakresie wydania świadectwa pracy umarza;

III. zasądza od powódki A. G. na rzecz strony pozwanej (...) Akademii (...) w Ł. kwotę 977 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka A. G. wniosła pozew przeciwko (...) Akademii (...) z/s w Ł. domagając się wydania świadectwa pracy za okres zatrudnienia u strony pozwanej oraz odszkodowania za niewydanie świadectwa pracy w terminie (powódka określiła je jako zadośćuczynienie, ale uzasadnienie wskazywało jednoznacznie na żądanie odszkodowania za niewydanie świadectwa pracy w terminie). Żądanie odszkodowania uzasadniła tym, iż brak świadectwa pracy utrudnia jej uzyskanie świadczeń socjalnych i podjęcie kolejnej pracy. W uzupełnieniu pozwu powódka wskazała, iż domaga się odszkodowania w kwocie 5.600 zł. (k. 10 akt)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o umorzenie postępowania w zakresie wydania świadectwa pracy-wobec jego wydania powódce, oddalenie powództwa w zakresie odszkodowania i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu potwierdzono okoliczności zatrudnienia i ustania stosunku pracy powódki. Powołano art. 97§1 kp podnosząc, iż strona pozwana nie uchybiła terminowi do wydania powódce świadectwa pracy, które- z uwagi na odległość siedziby spółki do miejsca zamieszkania powódki – nadano pocztą dnia 15.11.2019r. co do roszczenia pieniężnego podniesiono, iż powódka nie wskazała naruszonego dobra oraz na czym polegało naruszenie dobra i bezprawność naruszenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka zatrudniona była u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę na okres próbny od 1.10.2019r. do 31.12.2019r. , z miejscem wykonywania pracy w Ś.. Dnia 25 października 2019r. powódka otrzymała rozwiązanie umowy za tygodniowym wypowiedzeniem. /bezsporne/

Dnia 12.11.2019r. w siedzibie strony pozwanej w Ł. wystawione zostało dla powódki świadectwo pracy potwierdzające okres zatrudnienia do 9 listopada 2019r.; zostało ono wysłane dnia 15.11, a odebrane przez powódkę po drugim awizo dnia 28 listopada 2019r.

Dowód: akta osobowe powódki (w załączeniu)

dowód nadania przesyłki k. 22-23

zeznania powódki k. 41v. e protokół k. 44

Po ustaniu zatrudnienia, do dnia otrzymania świadectwa pracy, a także po dniu otrzymania świadectwa pracy, powódka nie rejestrowała się w Powiatowym Urzędzie Pracy, a poszukiwanie pracy ograniczyła do rozesłania CV, na które nie było odpowiedzi. Nie było ujemnych skutków dla powódki powodowanych brakiem świadectwa pracy. Powódka nie zwracała się do pracodawcy o wydanie świadectwa pracy, mailowo wyjaśniała jedynie kwestie urlopowe.

Powódka liczyła, że zatrudnienie u strony pozwanej będzie długotrwałe, czyniła w związku z tym plany, a rozwiązanie umowy pozbawiło ją wynagrodzenia.

Dowód: zeznania powódki k. 41v. e protokół k. 44

Ustalen stan faktyczny sąd dokonał w oparciu o akta osobowe powódki , dowody nadania przesyłki i zeznania powódki. Dowody te nie stały ze sobą w sprzeczności tworząc pełny obraz stanu faktycznego niezbędny do rozstrzygnięcia sprawy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 97. § 1 KP w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany wydać pracownikowi świadectwo pracy w dniu, w którym następuje ustanie stosunku pracy, jeżeli nie zamierza nawiązać z nim kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniego stosunku pracy. Jeżeli z przyczyn obiektywnych wydanie świadectwa pracy pracownikowi albo osobie przez niego upoważnionej w tym terminie nie jest możliwe, pracodawca w ciągu 7 dni od dnia upływu tego terminu przesyła świadectwo pracy pracownikowi lub tej osobie za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188) albo doręcza je w inny sposób. Świadectwo pracy dotyczy okresu lub okresów zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy.

Zgodnie zaś z art. 99§ 1 KP pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Odszkodowanie, o którym mowa w § 1, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6 tygodni. (§ 2.)

Jak wynika z powyższego w pierwszej kolejności należy dokonać analizy, czy doszło do przekroczenia terminu do wydania świadectwa pracy i w niniejszej sprawie odpowiedź w tym zakresie jest negatywna. Pracodawca- co wykazane zostało dowodowo- nadał świadectwo pracy na adres powódki za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188) w dniu 15.11.2019r. , a zatem w terminie wskazanym w powołanym wyżej przepisie. Należy mieć bowiem na względzie, że z uwagi na fakt, iż siedziba spółki, gdzie wystawiono świadectwo znajduje się w Ł., w niniejszej sprawie zachodzą obiektywne przyczyny dla przesłania świadectwa pracy pocztą. Fakt, iż powódka nie odebrała go niezwłocznie, a dopiero w dniu 28.11.2019r. , nie może rodzić negatywnych skutków dla pracodawcy. A zatem powództwo o odszkodowanie należało oddalić. Dodatkowo wskazać można, iż powódka nie wykazała ani szkody ani jej związku z niewydaniem świadectwa pracy w terminie – do dziś powódka pozostaje niezatrudniona mimo, iż świadectwo pracy posiada już od ponad pół roku, a w dniach, kiedy go nie miała nie poniosła z tego tytułu żadnych strat (nie odmówiono jej rejestracji w PUP, zatrudnienia

itp.). Fakt natomiast, iż powódka wiązała z zatrudnieniem u strony pozwanej przyszłość a pracodawca korzystając z ustawowych uprawnień zakończył stosunek pracy z powódką, nie daje podstaw do zasądzenia na rzecz powódki świadczeń należnych w związku z niewydaniem świadectwa pracy.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w punkcie I wyroku, umarzając w punkcie II postępowanie co do wydania świadectwa pracy albowiem wyrokowanie w tym zakresie stało się zbędne.(art. 355 kpc)

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III na podstawie art. 98 § 1kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3.)

Koszty te wyliczono na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych sumując opłatę za roszczenie niepieniężne (60 zł.) i pieniężne o wartości 5.600 zł. (900 zł.) oraz uiszczoną opłatę skarbową (17 zł.) Wprawdzie powódka wskazała na swoją złą sytuację materialną, ale strona pozwana nie dała podstaw do wytoczenia powództwa, nie przyczyniła się do sprawy sądowej a poniosła koszty wobec działania w sprawie przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Ponadto okoliczności, iż powódka znajduje się w złej sytuacji materialnej przeczy fakt, iż do dnia wyrokowania powódka nie podjęła pracy.